

NESBØ

Polícia

Un assassí de policies recorre els carrers d'Oslo i sembla que aquesta vegada ni en Harry Hole el podrà aturar...

labutxaca

Jo Nesbø

Policia

Traducció de Meritxell Salvany

Proa
Barcelona

Títol original: *Politi*
© Jo Nesbø, 2013
Publicat amb l'acord de Salomonsson Agency

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Proa l'any 2016

Primera edició en aquest segell: gener del 2018
© de la traducció: Meritxell Salvany, 2016
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.
Impressió: Liberdúplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 25.283-2017
ISBN: 978-84-16600-76-2

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Aquell havia estat un dia de setembre llarg i més aviat càlid, amb la mena de llum que feia que les aigües del fiord semblessin plata fosa i que conferia als turons baixos, ja tenyits dels colors de la tardor, una resplendor rogenca. El típic dia en què els habitants d'Oslo no es cansaven de jurar que mai no se'ls acudiria marxar-ne per anar a viure a un altre lloc. Ara, però, el sol ja estava a punt d'amagar-se darrere el turó del districte d'Ullern, i els últims raigs de sol amaraven els camps, els blocs de pisos baixos i d'arquitectura sòbria —uns testimonis que donaven fe dels orígens humils de la ciutat—, però també els àtics de luxe, que, ben al contrari, parlaven a la resta del món de l'aventura del petroli, una aventura que havia convertit el país en un dels més pròspers de la Terra, i els ionquis que voltaven per dalt de tot de l'Stensparken, un dels tants parcs d'aquella petita ciutat on tot era ordre i netedat però on, tot i així, la xifra de morts per sobredosi era força més elevada que no pas en altres ciutats europees vuit vegades més grans. Els raigs de sol de la tarda incidien també sobre jardins amb llits elàstics envoltats de malla i on mai no saltaven més de tres nens alhora, tal com recomanaven els manuals de l'usuari, i sobre els turonets i boscos que envoltaven parcialment la depressió coneguda com l'Olla d'Oslo. El sol, doncs, no semblava tenir gaires ganes d'allunyar-se de la ciutat, i estenia els seus dits fets de raigs com en un adéu d'aquells que no s'acaben mai a través de les finestres d'alguns trens.

El dia s'havia llevat fred i clar, enmig d'una llum punyent com la d'un focus de quiròfan. Amb el pas de les hores, la tem-

peratura havia anat augmentant i el cel havia adquirit un to blau intens, i l'aire, la calidesa agradable que feia de setembre un dels mesos més magnífics de tot l'any, i ara que el vespre havia arribat, a poc a poc i benèvol, l'aire de les barriades dels turons que s'estenien fins al llac de Maridalsvannet feia olor de pomes i d'agulles d'abet tèbies.

L'Erlend Vennessla ja gairebé havia arribat a dalt de tot de l'últim turó. L'àcid làctic havia començat a fer de les seves, però l'Erlend procurava concentrar-se en la posició dels peus als pedals mentre mantenia els genolls lleugerament cap endins. La tècnica era important; sobretot, quan s'estava cansat i el cervell no parava de demanar al cos que canviés de posició per evitar l'esgotament encara que el preu a pagar fos reduir l'eficiència dels músculs. Ara notava com el xassis de la bicicleta absorbia i feia servir cada watt que ell li transmetia amb el seu esforç i com, en canviar de marxa, guanyava velocitat; llavors es va posar dret sobre els pedals i va mirar de no abaixar el ritme, unes noranta pedalades per minut, si fa no fa. Va donar un cop d'ull a la pantalla de l'aparell que li mesurava les pulsacions del cor. Cent seixanta-vuit. Després va enfocar la del GPS que havia col·locat al manillar amb la llanterna frontal i es va mirar el mapa d'Oslo on no faltava detall. La bicicleta i tots els accessoris li havien costat molts més diners dels que un policia més o menys acabat de jubilar s'hauria hagut de gastar. Però mantenir-se en bona forma física també era important, sobretot ara que la vida havia començat a oferir-li reptes diferents dels que li havia ofert fins ara.

Si volia ser franc, però, havia d'admetre que ara els reptes eren menys.

Ara l'àcid làctic li pessigava les cuixes i els panxells de mala manera, però aquell dolor era com una mena d'antesala del que vindria després: els músculs relaxats i la consciència tranquil·la, i, si no es girava gaire fred quan el sol s'acabés d'amagar, una cerveseta al balcó en companyia de la dona.

Tot d'una es va adonar que ja era a dalt de tot. El camí es va aplanar i llavors va veure el llac. Va començar a reduir la velocitat; havia deixat la ciutat enrere i ara era en plena natura. Si un s'aturava a rumiar-hi, podia trobar una mica absurd que, després de pedalejar només un quart d'hora a bon ritme des del centre d'una capital europea, es pogués trobar tot d'una envoltat de granges, camps conreats i grans extensions de bosc, amb caminets que els travessaven i desapareixien entremig dels arbres i la foscor de la nit. La closca li coïa a causa de la suor sota el casc de la marca Bell. Era d'un gris molt fosc i li havia costat tant com la bicicleta que li havia comprat a la seva néta, la Line Marie, pel seu sisè aniversari. Però a l'Erlend li havia semblat que valia la pena rascar-se la butxaca; la majoria de ciclistes que morien en ruta ho feien a causa de lesions al cap.

Es va tornar a mirar les pulsacions del cor. Cent setanta-cinc. Cent setanta-dues. De sobte, una lleugera ràfega de vent molt benvinguda va arrossegar fins allà el xivarri provinent de la ciutat. Probablement, les veus i els crits s'alçaven de l'estadi d'Ullevaal, on aquell vespre es disputava un partit important; la selecció noruega jugava contra la d'Eslovàquia, o la d'Eslovènia. Durant uns segons, l'Erlend es va imaginar que tots aquells crits entusiastes i aplaudiments eren per a ell. Però la veritat és que ara ja feia temps que ningú no l'aplaudia, a ell. Probablement, l'últim cop havia estat durant la festa de comiat que li havien fet a la seu de Bryn de la Kripos ara feia poc més d'un any. Havien menjat tots pastís de nata i l'home que havia estat el seu cap aquells darrers anys, en Mikael Bellman, que ja aleshores tenia els ulls posats en el càrrec que ara ocupava, li havia dedicat un discurs. L'Erlend havia acceptat de bon grat aquell petit homenatge i els aplaudiments dels companys, i havia dit unes paraules d'agraïment mig afònic per l'emoció; el seu, però, havia estat un parlament breu i sense floritures, fidel a la tradició de la Kripos pel que feia a aquella mena de coses. Potser no

sempre ho havia fet tan bé com ell hauria volgut, però mai no havia fracassat estrepitosament ni havia comès cap error greu, o, si més no, que ell sabés, perquè, quan un investiga un cas d'homicidi, és difícil estar segur al cent per cent que no li passa res per alt i que les respostes que troba són les adequades. Avui dia, però, i gràcies als avenços tecnològics amb relació a les proves d'ADN, les coses havien canviat molt, i, de fet, la plana major de la policia havia insinuat no feia gaire que pensaven aplicar els avantatges que oferien aquests avenços a alguns casos antics. Així, doncs, podia ben bé ser que ara, anys després, es descobrissin noves proves que invalidessin el resultat de les investigacions anteriors sobre algun cas. L'Erlend trobava bé que aprofitessin el nou context per revisar els casos no resolts, però no acabava d'entendre quin sentit tenia malbaratar els pocs recursos que tenien tornant a revisar casos que ja havien resolt i arxivat feia temps.

S'havia fet fosc ben de pressa, i, tot i la claror de l'enllumenat, l'Erlend gairebé va passar de llarg el retolet de fusta que assenyalava l'entrada al bosc. Era exactament on ell el recordava. L'Erlend va agafar el desviament i va començar a pedalar enmig del terra més tou i inestable del bosc. Pedalava a poc a poc, però tampoc no gaire, per no perdre l'equilibri. El feix cònic del llum frontal va anar recurrent el sender fins que va topar amb la paret fosca d'avets. De sobte, va ser com si les ombres arrenquessin a córrer per amagar-se d'ell, titil·lants i mig espantades, igual que l'altra vegada, quan hi havia anat i havia provat de posar-se a la pell d'ella; quan havia provat d'imaginar-se-la fugint corrents, amb la llanterna a la mà, després de passar-se més de tres dies tancada; després que la violessin.

Tot d'una va veure com una llum s'encenia davant seu, i llavors li va passar pel cap que potser era la llum de la seva llanterna; que potser era ella que encara corria, mentre l'altre la perseguia dalt de la moto per mirar d'atrapar-la. Després de titil·lar

uns segons, vacil·lant, la llum li va enfocar la cara, i aleshores ell va baixar de la bicicleta. Va enfocar la petita pantalla de l'aparell que li mesurava les pulsacions del cor amb el llum frontal. Menys de cent. Perfecte.

Es va deslligar el casc, se'l va treure i es va gratar la closca. Mare meva! Que bé! Després va apagar el llum frontal, el va penjar junt amb el casc del manillar i es va acostar caminant cap a la llum que l'enfocava però sense deixar la bicicleta. Mentre avançava, el casc oscil·lava d'un costat a l'altre i li anava donant copets al braç.

Es va aturar just davant de la llanterna, que ara li enfocava la cara. Els ulls li coïen a causa del potent feix de llum, i, mentre era allà dret, mig enlluernat, es va adonar que encara respirava feixugament i ho va trobar una mica estrany, ara que les pulsacions li havien baixat tant. Tot d'una va percebre moviment just per sobre del cercle de llum, i, poc després, va sentir una mena de xiulet esmorteït. Llavors, de seguida, un pensament li va creuar el cervell: no s'hauria d'haver tret el casc. I tant, que no! La majoria de ciclistes que morien en ruta...

Aquella idea va irrompre al seu cap com un quequeig que va alterar el ritme del temps, com una seqüència d'imatges que, durant un instant, es trenca.

L'Erlend Vennesla es va quedar allà dret amb la mirada fixa, estupefacte, mentre notava com una gota de suor tèbia començava a regalar-li pel front. Va provar de parlar, però el que va aconseguir dir no tenia cap sentit, com si la connexió entre el cervell, les cordes vocals i la boca s'hagués interromput. Va sentir un altre xiulet esmorteït i, just després, ja no va sentir res més. Ara ni tan sols sentia el so de la pròpia respiració. Al cap d'un moment es va adonar que era de genolls a terra i que la bicicleta havia anat a parar a una rasa. Durant un instant va veure com la llum groguenca feia ballarugues en l'aire, però va deixar de veure-la quan la gota de suor li va haver lliscat fins al pont del nas,

se li va esmunyir pels llagrimalls i el va encegar. I només llavors es va adonar que, en realitat, no era suor.

Al tercer cop li va semblar que un caramell li travessava el cap i el coll i després continuava cos avall, perquè, de sobte, una gelor intensa el va recórrer.

«No em vull morir», va pensar. Després va provar d'alçar un braç per protegir-se el cap, però, quan va veure que no podia moure les extremitats, va pensar que probablement estava paràlitzat.

El quart cop no el va ni sentir, però de l'olor d'humus va deduir que ara era estès sobre el sòl moll de bocaterrosa. Va parpellejar uns quants cops i va aconseguir recuperar la visió en un ull. Llavors va veure que tenia unes botes immenses i molt brutes davant de la cara. Al cap d'un moment, els talons es van alçar una mica de terra i poc després la resta de les botes van seguir els talons. Quan van haver aterrat, es van tornar a aixecar. Allò es va repetir uns quants cops, com si l'agressor saltés per imprimir més força a cada cop que li assestava. L'última cosa que va pensar l'Erlend Vennesla va ser que havia d'aconseguir recordar-se de com es deia ella, la néta, que no volia que se li oblidés.

L'agent Anton Mittet va treure el gotet de plàstic ple fins a la meitat de la Nespresso D290 vermella i esquifida, es va ajupir i el va deixar a terra, perquè no hi havia ni un sol moble on posar-lo. Després va agafar una altra càpsula del contenidor allargat, va comprovar com sempre feia que la finíssima tapa d'alumini no estigués ja perforada i la va col·locar a dins de la màquina. Tot seguit va posar un altre gotet a sota del broc i va prémer un dels botons lluents.

Mentre la màquina esbufegava i gemegava, va mirar el rellotge. Aviat seria mitjanit. A casa ja l'esperaven, però trobava que, abans de marxar, valia més veure si necessitava res i potser explicar-li quatre coses; al capdavant era una alumna en pràctiques de l'escola de policia. Com es deia? Silje? L'Anton va clavar els ulls en el broc. Ho hauria fet, això de portar-li un cafè, si en comptes de ser una noia hagués estat un noi? La veritat és que no en tenia ni la més petita idea; a més, tant era, perquè darrerament s'estimava més no perdre el temps amb foteses per l'estil. Ara a l'edifici regnava un silenci tan rotund que l'Anton sentia el «plop» d'aquelles últimes gotes de cafè gairebé transparents caient al gotet de plàstic. En realitat, la càpsula ja gairebé havia deixat anar tot el color i l'aroma que contenia, però valia la pena endur-se tot el que tingués per donar, perquè a aquella noia l'esperava una nit molt llarga; estaria sola, sense gaire cosa més a fer que clavar els ulls a les parets de formigó sense pintar del Rikshospitalet. En part, era per aquella raó que l'Anton havia decidit prendre's un cafè amb ella abans de plegar. Va agafar els dos gotets i se'n va

tornar pel passadís, mentre sentia les seves passes ressonant a les parets. Va deixar enrere unes quantes portes, totes tancades; l'Anton sabia que aquelles habitacions només eren parets buides on encara no hi havia ningú. En el cas d'aquell hospital, per una vegada a la vida els noruecs havien construït pensant en el futur, pensant que aviat en serien més, que s'anirien fent grans, que estarien més malalts i que llavors necessitarien més atenció. Havien actuat pensant a llarg termini, doncs, igual que havien fet els alemanys quan havien construït totes aquelles autopistes i els suecs, els seus aeroports. Però, ¿s'havien sentit com se sentia ara ell, els conductors alemanys que travessaven vastes extensions de camps conreats enmig de la solitud majestàtica que impregnava les vies de formigó mastodòntiques els anys trenta, o els viatgers suecs que, els anys seixanta, creuaven els pavellons extremament amplis de l'aeroport d'Arlanda amb passes apressades? ¿Havien tingut la sensació que tenia ara ell que tots aquells espais eren plens de fantasmes? ¿Que, tot i ser tan nous i immaculats —i malgrat que encara no hi havia hagut cap accident de trànsit sobre aquell asfalt, que no s'havia estavellat ni un sol avió a les pistes acabades d'estrenar—, els fantasmes ja n'omplien els racons? ¿Que, quan menys s'ho esperessin, veurien emergir d'alguna cuneta una família sencera sota la claror dels fars dels seus vehicles?, un pare empalat amb la pell blanquinosa i ensangonada, una mare amb el cap de l'inrevés, i una criatura mutilada?, o que, de sobte, de darrere les cortines de plàstic del final de tot de la cinta transportadora de l'equipatge, enmig dels crits muts de goles fumejants, en sortirien uns quants cadàvers mig carbonitzats i que llavors el cautxú que els arrossegava començaria a fer pudor de socarrat? Cap dels metges havia estat capaç d'explicar-li quin ús donarien a aquella ala, però, el que sí que era segur era que, darrere totes aquelles portes, la gent es moriria, i la notícia ja surava en l'aire en forma de cossos invisibles i ànimes consumides pel desassossec.

Va tombar la cantonada i va enfilem un altre passadís llarg i no gaire il·luminat. Les parets, nues i perfectament simètriques, creaven un efecte òptic curiós que feia que la noia amb uniforme que seia en una cadira al fons de tot semblés una pintura diminuta.

—Ei, hola, t'he portat un cafè —li va dir l'Anton quan va haver arribat fins on era ella. Què devia tenir?, vint anys? No, una mica més. Vint-i-dos, potser.

—Gràcies, però n'he dut de casa —va contestar ella, ensenyant-li un termos que va treure d'una motxilla molt petita que havia deixat al costat de la cadira. Parlava amb una cantarella gairebé imperceptible; probablement, un deix mig oblidat d'algun dialecte del nord.

—Aquest és millor —li va dir l'Anton, allargant-li el gotet. La noia va vacillar un moment, però després el va agafar.

—A més, és gratis —va afegir ell. Després es va posar la mà darrere l'esquena dissimuladament; s'havia cremat els dits i se'ls volia fregar una mica amb la roba freda de la jaqueta per calmar la coïssor.

—Tenim la cafetera per a nosaltres sols, saps? És a l'altre passadís, al costat de...

—Sí, ja l'he vist —el va interrompre la noia—. Però al procediment hi diu que no podem deixar la porta de l'habitació on hi ha el pacient sense vigilància en cap moment, així que m'he portat el termos de casa.

—Ben pensat —li va dir l'Anton, després de fer un glop de cafè—, però, en realitat, només hi ha un passadís que condueix fins aquesta habitació. Som al tercer pis, i entre el punt on ens trobem ara i la màquina de cafè no hi ha cap porta que condueixi a cap escala o a altres accessos, així que, encara que ens aixequem per anar a buscar un cafè, si s'acostés algú ens hi creuariem.

—Entesos. Tot i així, m'estimo més cenyir-me al que diu el

procediment —va insistir la noia, amb un somriure fugaç. Després, potser per compensar el retret implícit que acabava de fer al seu company, va fer un glop de cafè del gotet de plàstic.

L'Anton va sentir una fiblada d'irritació passatgera; va estar a punt d'etzibar-li que, amb el temps i l'experiència, hauria d'aprendre a no viure tan pendent de les instruccions i a actuar amb iniciativa responsable o alguna cosa per l'estil. Però ho va deixar córrer, perquè, abans que acabés de decidir què diria exactament, va veure una silueta vestida de blanc que se'ls acostava amb pas lleuger i que va captar la seva atenció. Mentre observava la figura humana que gairebé semblava que surés en l'aire, l'Anton va sentir que la Silje s'aixecava de la cadira com una molla. Al cap d'un moment, la silueta desdibuixada s'havia convertit en una dona rossa i corpulenta que duia una bata d'hospital més aviat ampla. L'Anton sabia que aquella nit li tocava guàrdia; l'endemà, en canvi, tenia el vespre lliure.

—Bona nit —els va dir la infermera, amb un somriure murri. La dona, que duia un parell de xeringues en una mà, es va acostar a la porta de l'habitació i va posar la mà que tenia lliure al pom.

—Un moment, sisplau —li va dir llavors la Silje, quan l'altra estava a punt d'entrar cap dins—. Em sap greu, però m'hauria d'ensenyar la seva acreditació. Ah, i m'hauria de dir la contrasenya d'avui, també.

La infermera es va mirar l'Anton amb cara de sorpresa.

—Però potser no caldrà, perquè veig que el meu col·lega l'ha reconegut —va afegir llavors la Silje.

L'Anton va fer que sí amb el cap.

—Exacte. Endavant, Mona, sisplau —va dir després.

Quan la infermera va obrir la porta, l'Anton ho va aprofitar per donar un cop d'ull a l'interior de l'habitació i, llavors, enmig de la penombra, va entreveure tots aquells aparells que envoltaven el llit a l'altura del capçal i els dits dels peus del pacient, que

sortien de sota l'edredó. Aquell home era tan alt que l'administració de l'hospital havia hagut de fer mans i mànigues per procurar-se un llit més llarg. Al cap d'un moment, la porta es va tancar darrere la Mona i llavors l'Anton es va tornar a mirar la Silje.

—Perfecte, doncs! —va dir a la noia amb un somriure. De seguida va comprovar que a ella no li havia agradat gaire el seu posat. Segur que el veia com un masclista i que pensava que, per molt jove que ella fos, no tenia cap dret a intentar allisonar-la. Per l'amor de Déu! Però si només era una estudiant de l'escola de policia que acabava de sortir de l'ou! I per què eren, aquelles pràctiques que els feien fer, sinó perquè aprenguessin alguna cosa dels agents amb més experiència? Mentre rumiava què diria, l'Anton feia petits equilibris amb les puntes dels peus. Però, abans que tingués temps de dir res, ella se li va avançar.

—Au, marxa tranquil. Com ja t'he dit, conec el procediment. A més, la família et deu estar esperant, no?

Llavors l'Anton, que estava a punt de posar-se el gotet de cafè als llavis altre cop, va aixecar la vista sorprès. Què sabia, ella? Que potser havia volgut insinuar, per exemple, que ell i la Mona tenien una història? Que l'havia acompanyat a casa un parell de vegades quan tots dos ja havien acabat el torn i que una cosa havia portat l'altra?

—He vist l'adhesiu amb l'osset de peluix que duus a la motxilla, saps? —va dir llavors ella, amb un somriure.

L'Anton va fer un bon glop de cafè i després es va escurar el coll.

—No t'hi amoïnis, tinc temps per xerrar una mica, si vols. És el primer cop que fas aquest servei i trobo que hauries d'aprofitar mentre sóc aquí per preguntar-me qualsevol dubte que tinguis. La majoria de vegades, no tot és al procediment, saps?

Després va desplaçar el pes del cos d'un peu l'altre, esperant que la noia fos prou espavilada per llegir entre línies.

—Està bé, com vulguis, doncs —va dir aleshores ella, amb aquella engruna d'autosuficiència que un només es pot permetre si encara no ha fet els vint-i-cinc—. Qui és, el pacient?

—No ho sé. I això sí que ho deixa ben clar, el procediment: la seva identitat és secreta, i nosaltres hem de vetllar perquè ho continuï sent.

—Però tu en saps alguna cosa.

—Jo?

—I tant. La Mona te n'ha dit alguna cosa. Abans li has dit pel nom, i això vol dir que ja us coneixeu una mica.

L'Anton se la va mirar. Era guapa, però freda i sense encant, i una mica massa prima pel seu gust. Duia els cabells una mica esbullats i dues dents més aviat tortes treien el cap darrere el llavi de dalt; el tenia lleugerament alçat, com si un tendó excessivament tibet el tensés sense relaxar-se ni un segon. Però tenia la joventut a favor, i l'Anton sabia que l'uniforme negre amagava un cos ferm, sotmès a la disciplina de l'exercici. Si decidia explicar-li el que sabia, doncs, potser seria perquè, inconscientment, havia calculat que una mica de bona voluntat augmentaria les probabilitats que tenia d'endur-se-la al llit en un 0,01 per cent, o potser perquè les noies com ella solien arribar a inspec-tores en un termini no superior als cinc anys, i, si allò passava, potser acabaria sent la seva cap. Ell, en canvi, seria un trist agent tota la vida, perquè ningú s'havia oblidat d'aquell cas de Drammen; el que havia passat encara era tot allà, com una paret in-franquejable, una taca impossible d'esborrar.

—El van intentar matar. Pel que es veu, va perdre molta sang; diuen que, quan va ingressar, amb prou feines tenia pols; està en coma d'ençà d'aleshores.

—I per què el vigilen?

—Tot plegat està relacionat amb un assumpte de narcòtics; un cas important. Si es despertés, és probable que ens poguéssim proporcionar prou informació per fer tancar algun capitost del

tràfic d'heroïna a Oslo. Llavors, potser també podria identificar qui el va intentar assassinar, és clar.

—Creus que aquesta persona podria intentar venir fins aquí per acabar la feina?

—Si arribés a descobrir que és viu i que és aquí, sí. Per això mateix som aquí.

La Silje va assentir.

—I penses que hi ha possibilitats que es recuperi?

En sentir la pregunta, l'Anton va fer que no amb el cap de seguida.

—Segons els metges, probablement encara viurà uns mesos, però les probabilitats que es desperti del coma són ben escasses. Tot i això...

Abans de prosseguir, l'Anton va passar el pes del cos d'un peu a l'altre; la mirada inquisidora de la noia el feia sentir incòmode.

—... mentre continuï amb vida, l'hauré de tenir sota vigilància —va dir, al final.

L'Anton es va acomiadar de la noia i va marxar de l'hospital lleugerament abatut. Un cop al vestíbul va baixar les escales que duïen al carrer i de seguida es va trobar enmig de la nit de tardor. Va pujar al cotxe i, un segon després, li va sonar el mòbil. Li trucaven de la central d'operacions.

—Hi ha hagut un assassinat a la vora del llac de Maridalsvannet, Anton. Et necessitem allà —li va dir el coordinador de la central—. Som conscients que ja has acabat el torn, però calen reforços a l'escenari del crim, i, com que tu ja duus l'uniforme posat...

—Entesos. Quanta estona m'hi hauré d'estar?

—D'aquí a tres hores, a tot estirar, algú vindrà a rellevar-te.

Allò va sorprendre l'Anton. Darrerament feien mans i mànigues perquè ningú no fes hores extres, i, de fet, tant les normes estrictes que hi havia al respecte com els pressupostos ajus-

tats feien pràcticament impossible que algú treballés més hores de les que li tocava treballar fins i tot quan era evident que feia falta. Potser per aquella raó, doncs, l'Anton va intuir que aquell cas tenia alguna cosa d'especial; després li va passar pel cap que tant de bo la víctima no fos una criatura.

—D'acord, doncs. Ja me n'hi vaig.

—Perfecte. Et farem arribar les coordenades de seguida.

No feia gaire que tots feien servir GPS i un transmissor que permetia al personal de la central d'operacions tenir els diferents agents localitzats. Probablement, doncs, havien decidit enviar l'Anton al lloc dels fets perquè havien vist que era l'agent més pròxim a la zona.

—Entesos, gràcies.

La Laura ja devia ser al llit, però, abans de posar-se en marxa, l'Anton li va enviar un missatge de text; potser encara era desperta i així no patiria si veia que s'endarreria.

A l'Anton no li va caler el GPS per a res. Allà on començava la carretera que anava fins a Ullevålseter hi havia aparcats quatre cotxes patrulla, i, una mica més enllà, la cinta plastificada blanca i taronja de la policia senyalitzava el camí.

Abans de baixar del cotxe, l'Anton va agafar la llanterna que tenia a la guantera; després es va acostar a l'agent que feia guàrdia davant de la zona acordonada. Des d'allà on era, va veure la claror titil·lant d'unes quantes llanternes entre els arbustos i també els feixos de llum molt més potents dels focus de la científica. Cada cop que veia aquells llums, l'Anton no podia evitar pensar que semblava que estiguessin rodant alguna pel·lícula, i, ben mirat, no era cap bestiesa, perquè, avui dia, a part de les càmeres fotogràfiques de tota la vida, els companys de la científica feien servir càmeres de vídeo d'alta definició per gravar no només la víctima, sinó cada racó de l'escenari del crim. Allò els

permetia congelar o ampliar imatges concretes per estudiar detalls que, en un primer moment, no els havien semblat rellevants.

—Què ha passat? —va preguntar de seguida a l'agent, que s'estava allà palplantat amb els braços plegats i tremolava com una fulla.

—Un assassinat —va contestar l'altre, amb la veu mig plorosa. Tenia els ulls vermells a les comissures i la cara tan pàl·lida que gairebé feia por.

—Sí. Això ja m'ho han dit. Qui hi ha, al capdavant de la investigació?

—La Beate Lønn, de la científica.

Des d'allà on era, l'Anton sentia un brunzit de veus provinent del bosc. Devien ser un munt d'agents, doncs.

—I no hi ha ningú d'Homicidis o de la Kripos?

—Deuen estar a punt d'arribar, però no fa gaire que l'han trobat, saps? Tu deus ser el meu relleu, oi?

Així, doncs, esperaven encara més homes, i, tot i així, havien decidit fer-li fer hores extres a ell també. L'Anton Mittet va observar detingudament l'home que tenia davant. Tot i aquell abric tan gruixut que duia, cada vegada tremolava més fort, i això que no feia gens de fred.

—Has estat el primer d'arribar, oi?

L'agent va fer que sí amb el cap. Després va abaixar la mirada i va picar amb un peu a terra.

L'Anton es va empassar la saliva.

«Collons!», va pensar després. «Una criatura, segur!».

—Ei, hola! T'han fet venir els de la central, oi?

Llavors va aixecar la vista. Acabaven de sortir d'entremig dels matolls, però, tot i així, no els havia sentit acostar-se. L'Anton ja havia vist abans com es bellugaven els de la científica per l'escenari d'un crim, giravoltant i retorçant-se com una colla de ballarins més aviat maldestres, i col·locant els peus a terra amb

el sigil dels astronautes; és clar que, ben mirat, aquella última associació mental de l'Anton potser tenia més a veure amb les granotes blanques que portaven.

—Sí, m'han dit que havia de rellevar algú —va dir llavors a la dona que se li acabava d'adreçar. L'Anton sabia perfectament qui era. De fet, ho sabia tothom. Era la Beate Lønn, la responsable de la científica. N'hi havia molts que la consideraven una mena de bruixot de la tribu a causa de la memòria que tenia per a les cares, una habilitat que ella sovint feia servir per identificar atracadors i lladres partint de les imatges granulades i desenfocades de qualsevol càmera de videovigilància. Hi havia fins i tot qui deia que, si ja els havien condemnat abans, la Lønn era capaç de reconeixè'ls emmascarats i tot, gràcies a una base de dades que formaven uns quants milers d'instantànies de detinguts i que ella guardava a l'interior d'aquell cap menut i de cabells rossos que tenia. Ara que l'havia vist allà, l'Anton ja no tenia cap dubte que aquell devia ser un assassinat ben especial, perquè la policia no solia enviar els caps a l'escenari del crim en plena nit així com així.

Al costat del rostre de la dona menuda, que de tan pàl·lid semblava gairebé transparent, el del seu col·lega era vermell com un tomàquet. Dues patilles d'un pèl-roig rabiüt li guarnien les galtes pigades com penínsules i tenia els ulls lleugerament sortints, com si alguna cosa els premés cap enfora des de l'interior, fet que li conferia un cert aire de badoc. Però el que més cridava l'atenció en aquell individu era la gorra de rasta groga, negra i verda, com la bandera de Jamaica, que va quedar al descobert quan es va haver enretirat la caputxa blanca.

—No li diguis a ningú que t'ho he dit jo, això, Simon, però, quan arribis a casa, el millor que pots fer és prendre't una copa d'alguna cosa ben forta i ficar-te al llit —va dir la Lønn a l'agent, posant-li una mà a l'espatlla. El pobre encara tremolava.

Ell es va afanyar a assentir amb el cap, i tres segons més tard

l'agent i la seva esquena encorbada ja havien desaparegut en la foscor.

—Pel que veig, el que ha passat aquí és ben desagradable —va dir llavors l'Anton als dos membres de la científica.

—Has vingut sense cafè? —li va preguntar tot d'una l'home de la gorra rasta, mentre obria un termos que duia a la mà. Del poc que acabava de dir, l'Anton va deduir que no era d'Oslo, sinó d'algun llogaret de la província, però, com molta de la gent que s'havia criat a la regió d'Østlandet, no en sabia gran cosa, ell, de dialectes, i tampoc no es podia dir que el tema li interessés gaire.

—No n'he portat, no —va contestar.

—Doncs sempre va bé portar-ne un termos —li va dir llavors el rasta de les patilles gegants—. De vegades la cosa s'allarga, saps?

—És clar que ho sap, Bjørn! —va dir tot d'una la Beate Lønn—. No és el primer cas d'assassinat en què treballa. Vam coincidir a Drammen, oi que sí?

—Sí, és veritat —va contestar l'Anton, aixecant una mica els talons de terra. Després va pensar que, per bé que aquell no fos el primer, d'ençà d'allò de Drammen amb prou feines comptaven amb ell a les investigacions d'assassinat. D'altra banda, estava convençut que, si ella es recordava d'ell, era precisament gràcies a aquell cas. L'Anton va deixar anar un sospir.— Qui l'ha trobat, el cadàver? —va preguntar després.

—Ha estat ell —va contestar la Beate, assenyalant amb el cap en direcció al cotxe patrulla on acabava de pujar l'agent i que just llavors arrencava.

—Però, abans que ell arribés al lloc dels fets, algun civil el deu haver trobat i ha donat l'avís, no?

—En aquest cas no ha anat així —va dir llavors l'home de la gorra rasta—. Ens ha trucat la seva dona. La víctima havia sortit a fer un tomb amb la bicicleta i, en veure que no tornava, ella ha

pensat que potser havia tingut un atac de cor o alguna cosa per l'estil. Han enviat el cotxe patrulla a buscar-lo i, com que el ciclista duia un GPS connectat, l'ha trobat de seguida.

L'Anton va fer que sí amb el cap a poc a poc. Va dedicar un instant a imaginar-se l'escena. Una parella d'agents, un home i una dona, truquen a la porta de la vídua. Quan ella obre, un d'ells s'escura el coll i tots dos se la miren amb uns ulls que ja li diuen sense paraules el que tot seguit li anunciarà la veu d'un d'ells, unes paraules gairebé impossibles de dir i que ella no vol haver de sentir. El rostre d'ella es tensa i, al cap d'un moment, es relaxa i deixa a la vista els estralls que aquelles paraules acaben de fer dintre seu. Immediatament després, a l'Anton li va venir al cap la Laura, la seva dona.

Dos segons més tard, va arribar una ambulància. Se'ls va acostar a poc a poc, amb la sirena apagada. Ni brogit estrident ni parpelleig blau, doncs.

No va ser fins llavors que l'Anton va començar a lligar caps. Ara entenia com era que havien respost tan de pressa a l'avís de la dona, la mobilització massiva de personal, les hores extres, i també per què l'agent que acabava de marxar cap a casa s'havia desmuntat d'aquella manera.

—La víctima era policia, oi? —va preguntar al cap d'un moment, fluixet.

—Probablement, aquí la temperatura és un o dos graus més baixa que al centre de la ciutat, oi, Bjørn? —va preguntar la Beate Lønn al seu col·lega, mentre marcava un número amb el mòbil que s'acabava de treure de la butxaca.

—I tant —li va contestar l'altre—. L'aspecte i el color de la pell encara són ben normals, així que diria que la mort s'ha produït entre les vuit i les deu.

—Així doncs, era policia —va repetir l'Anton, igual de fluixet que abans—. Per això som tants agents, oi?

—Katrine? —va dir al cap d'un moment la Lønn—. Neces-

sito que em confirmis un parell de dades amb relació al cas de la Sandra Tveten, sisplau...

—Cagontot! —va deixar anar llavors el rasta de les patilles—. Els he dit que s'esperessin que arribessin les fundes, hòstia!

L'Anton va estirar el coll i va veure dos homes que sortien d'entremig dels matolls amb una de les lliteres de la científica. Les puntes de les sabatilles de ciclista sortien per sota de la manta que cobria el cos.

—L'agent que l'ha trobat el devia conèixer —va dir llavors l'Anton—. Per això no podia parar de tremolar, oi?

—Sí. Es veu que ell i en Vennessla havien treballat plegats a Økern abans que a l'altre el destinessin a la Kripos —li va dir llavors el rasta.

La Lønn encara parlava per telèfon:

—I la data?

Tot d'una es va sentir un crit. El rasta va reaccionar de seguida:

—Però què collons...?

L'Anton va tornar a estirar el coll. Un dels homes que carretejava la llitera havia relliscat i havia anat a parar a la rasa. Llavors el feix de llum de la seva llanterna, la que havia agafat abans de baixar del vehicle, va enfocar un instant la llitera. Amb la sotragada, la manta s'havia mogut de lloc. Però... què coi era, allò? Un cap? De debò podia haver estat alguna vegada un cap, allò que hi havia just a sobre del que, sens dubte, era un cos sense vida? Durant tots aquells anys a la Unitat d'Homicidis, o, si més no, abans de la gran espifiada de Drammen, l'Anton havia vist un fotimer de cadàvers, però mai a la vida havia presenciat res com el que acabava de veure. Aquella mena de pasterada que evocava la forma d'un rellotge de sorra va fer que l'Anton pensés durant un instant en l'esmorzar que la Laura preparava els diumenges per a tota la família: aquells ous entre durs i passats per aigua que la seva dona servia amb algun trosset de clos-

ca enganxada i mig esclafats, de manera que el groc del rovell a mig quallar s'entreveia sota la clara, prou cuita per haver adquirit el to blanc característic, però encara tova. Un cap? Mare meva! Però com...?

L'Anton es va quedar allà palplantat mentre veia com les llums de l'ambulància s'allunyaven fins a desaparèixer en la foscor. Al cap d'un moment li va passar pel cap que alguns dels detalls que acabava de veure en aquell escenari del crim eren com repeticions d'altres coses que havia vist no feia gaire a l'hospital. Els companys de la científica amb les granotes blanques, igual que la bata de la Mona, el termos de cafè d'en Bjørn, si fa no fa, com el de la Silje, els peus que sobresortien per sota la manta... Ara, doncs, tots aquells bocins d'imatges que acabava de presenciar al Rikshospitalet li semblaven gairebé premonitoris. I aquell cap...

—Gràcies, Katrine —va dir llavors la Beate Lønn, just abans de penjar.

—Ei, què hi ha? —va preguntar de seguida l'home de la gorra rasta, en Bjørn Holm, a la seva cap.

—L'Erlend i jo vam treballar plegats en un cas ara fa uns anys just aquí —va contestar la Beate.

—Vols dir en aquest mateix bosc?

—Sí. Era el responsable de la investigació tàctica. La víctima es deia Sandra Tveten. La van violar i després la van matar. Es pot dir que encara era una nena.

En sentir-li dir allò, l'Anton es va empassar la saliva. Així, doncs, quan havia pensat que la víctima potser era una criatura, no s'havia equivocat del tot. Què havia estat, allò? Una altra premonició?

—Hòstia, sí! Ja me'n recordo! És curiós, oi, que l'hagin assassinat just a l'escenari d'un crim que ell mateix va investigar? I, si no em falla la memòria, a la Sandra també la van assassinar a la tardor.

La Beate es va limitar a assentir amb el cap a poc a poc.

Ara l'Anton, que seguia la conversa sense badar boca, no podia parar de parpellejar. I tant, que sí! Ja havia vist un altre cadàver que s'assemblava força al que acabava de veure.

—Collons! —va deixar anar llavors el rasta, fluixet—. Vols dir que...?

Llavors la Beate li va prendre la tassa del termos plena de cafè de les mans, en va fer un glop i l'hi va tornar de seguida. Després va fer que sí amb el cap.

—Hòstia puta! —va tornar a renegar el rasta. Aquell cop, però, ho va fer tan i tan fluixet que amb prou feines se'l va sentir.